

Există viață după moarte?

Există viață după moarte?

Aproape că nu există om pe fața pământului care să nu se fi întrebat vreodată: «Cum va fi când va trece viața aceasta?» Omul încearcă să expună tot felul de presupuneri, dar numai Dumnezeu dă răspunsul exact, în Cuvântul Său.

Unii oameni gândesc și doresc ca, odată cu moartea, să se sfârșească totul. «Viața este frumoasă aici și acum - spun ei - iar după moarte nu mai este nici o revedere».

Alții, închizându-și ochii în fața realității, spun: «noi credem numai ceea ce vedem», deși sunt convingși în sinea lor că mai cred și multe altele pe care nu le văd. Aceștia se gândesc cu frică și cu spaimă la ce se va întâmpla cu ei dacă Biblia are dreptate. Și, ca să-și mai potolească cugetul (vocea lui Dumnezeu care strigă în ei), se încurajează cu vorbe ca acestea: «încă nu s-a întors nimeni dintre cei morți ca să ne spună cum este acolo». Ce naivă afirmație! Învierea Domnului Isus Hristos dintre morți a fost adevărată de martori oculari și acesta este cel mai mare argument contra afirmațiilor necredinței.

Alții, pentru a-și liniști conștiința, aleargă la biserică sau la fapte bune. Dar toată religia este numai o căutare după Dumnezeu, iar omului îi trebuie mai mult.

Alții caută să se facă mai buni printr-o echipare morală corespunzătoare și prin jertfirea de sine, pentru ca apoi să ajungă la o desăvârșire spirituală cu care să se poată prezenta înaintea lui Dumnezeu.

Mai există o categorie de oameni: aceștia se sprijină pe Cuvântul lui Dumnezeu și nu se tem de viitor, pentru că au un Mântuitor și și-au pus viața în ordine pentru veșnicie.

Ce este dincolo de moarte?

Întâi trebuie să facem observația că, odată cu moartea, nu se termină totul. Moartea trupească nu este o dizolvare în nimic sau sfârșit al personalității.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, „i-a suflat în nări suflarea de viață”. Așa a ajuns omul la existența veșnică: „Și Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea de viață; și omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2.7).

Cu toate că trupul omului este supus morții (pentru că păcatul locuiește în el), totuși sufletul și duhul sunt nemuritoare. Cimitirul nu este ultimul loc de staționare al omului. Starea omului după moarte depinde de hotărârea pe care a luat-o omul în timpul când trăia în trup și nu se mai schimbă față de Dumnezeu.

Pentru cei credincioși, este viața sufletului și a duhului în Domnul Isus, în Paradis, într-o deplină bucurie și fericire, în așteptarea învierii și a intrării în Casa Tatălui.

Pentru cei necredincioși, este starea sufletului în chinuri: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Dacă pe pământ omul se confruntă cu atâtea nedreptăți pe care trebuie să le judece, cu cât mai mult va trebui Dumnezeu să judece nedreptățile. Împotriva sentinței divine nu va fi posibil protestul. Nu vor fi nici probe (sau dovezi), nici recursuri. Orice gând, orice lucrare va fi adusă la judecată: nimic nu va fi uitat.

În fața Sfântului Judecător va fi derulat tot filmul vieții omului. Și sentința va fi condamnarea veșnică. De ce se spune că viața omului după moarte este o dizolvare în nimic? Fiecare om are trup, suflet și duh. Trupul, cu toate bolile și slăbiciunile lui, trece, într-adevăr, odată cu moartea: „țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.19), însă sufletul și duhul, care reprezintă eul și personalitatea, sunt nemuritoare.

Un grăunte pus în pământ se va descompune, va muri. După logica omenească, totul ar trebui să se termine, dar caracteristic în grăuntele mort este viața și această viață iese la iveală: întâi apare un mugur, apoi un fir, apoi un spic. Așa este și cu omul. Are un suflet nemuritor și, dacă închide ochii aici, pe pământ, prin moarte, îi deschide în aceeași clipă dincolo, unde se află. Este îngrozitor pentru acela care abia atunci constată că s-a înșelat cu privire la sufletul său! Ce înspăimântător trebuie să fie viitorul pentru orice om care astăzi trăiește fără pacea lui Dumnezeu, iar mâine va trebui să răspundă pentru tot ce a făcut!

Cum va fi viața după moarte?

În Luca 16.23 citim despre omul bogat: „Și, în Locuința morților (sau Hades), fiind în chinuri, ridicându-și ochii, i-a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui”. Bogatul a recunoscut două lucruri: 1) că se afla în Locuința morților în chinuri; și 2) că Lazăr se afla într-un loc fericit. Apoi a trebuit să-și dea seama că nu există nici o legătură între cele două locuri. A trebuit să vadă că starea sa, pe care o percepea cu cele cinci simțuri, nu putea fi schimbată. Bogatul vedea, vorbea, auzea, gândea și simțea. O reîntorcere din starea în care ajunsese era imposibilă. Nu avusese el oare în mâini Cuvântul lui Dumnezeu, care să-i dea învățătură cu privire la aceste două drumuri și la sfârșitul lor?

Da, a avut, dar și-a petrecut viața fără să se intereseze de Dumnezeu.

Despre viața de după moarte avusese mărturia clară a Scripturii, dar nu a vrut să știe de ea. Acum constata cu mare spaimă că se înșelase cu privire la valoarea sufletului său. Recunoștea, dar prea târziu, că ceea ce spusese Dumnezeu în Cuvântul Său este adevărat: că există o judecată, un iad, un loc de condamnare. Bogatul suferea acum cel mai mult mistuit nu de sete și de chinuri trupești, ci de chinuri ale conștiinței: avea inima mâhnită și se gândea cu groază la ai săi, că vor veni în același loc.

Ce înfiorător a fost pentru acest om să vadă că nu se poate rezolva nimic, că nu poate da înapoi, că există un prea târziu și-a văzut starea de vinovăție, a auzit vaietele celorlalți, dar era prea târziu să-1 mai ia în seamă cineva. Precum își așteaptă sentința un întemnițat, tot astfel a trebuit să aștepte și el ziua pe care Dumnezeu a rânduit-o: „Și am văzut un mare tron alb și pe Cel care ședea pe el, dinaintea Căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20.11-12).

La această judecată, bogatul nu va avea nici un mijlocitor, nici un avocat, căci pe Singurul pe care putea să-L aibă nu L-a primit în timpul harului. Atunci se va da o sentință cum pe acest pământ încă nu a fost, și anume: o pedeapsă veșnică și totodată o moarte veșnică, moarte care nu stinge existența, ci care aduce dureri și chinuri nesfârșite.

Dar tot în Luca 16 ne este prezentat un alt om, pe nume Lazăr, cu a cărui poziție bogatul nu ar fi vrut să facă schimb pe când se aflau ei pe pământ. Acesta era bine încredințat că după viața de pe pământ nu vor mai fi dureri și suferințe, că toate grijile vor lua sfârșit și că bucuria, pacea și fericirea vor fi partea lui veșnică într-o strânsă comuniune cu Domnul și Mântuitorul său, în Paradis.

Oricine dă crezare Cuvântului lui Dumnezeu despre Jertfa Fiului Său se va bucura de acest loc în veșnicie. Sărac sau bogat, bine văzut sau disprețuit, orice om trebuie să se hotărăscă pe pământ dacă vrea să-și petreacă veșnicia în locul de siguranță, în fericire, în cer, sau în chin, în beznă, în iad. Loc intermediar nu există! Viața în cer va fi nespus de minunată: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut” (Apocalipsa 21.4).

Dumnezeu Se îngrijește să le spună permanent oamenilor că sunt două locuri, astfel ca nimeni să nu poată pretinde că nu a știut de ele. Descrierea lor în termeni omenești ar fi prea slabă sau chiar inutilă, cum inutil este să afirmi că, odată cu moartea, se sfârșește totul, când fiecare știe că, din punct de vedere biologic, nici o substanță nu încetează să existe.

Întrebarea care se pune tot mai insistent este: «Unde se va afla în veșnicie sufletul meu nemuritor?» Este o greșeală să afirmi că iadul a fost pregătit pentru oameni. Nu, nu a fost pregătit pentru oameni, ci pentru Diavol și îngerii lui, dar cei care nu vor să se pocăiască vor merge în același loc de chin. Fiecare trebuie să decidă singur unde vrea să-și petreacă veșnicia. Dumnezeu nu forțează pe nimeni! Harul Său este fără limite și ușa spre fericire este încă larg deschisă.

Pe calea spre Dumnezeu se merge numai în smerenie. Trebuie să recunoști că ai dezonorat măreția lui Dumnezeu prin viața ta și că, pentru aceasta, meriți judecata. Atunci Dumnezeu îți dăruiește credința prețioasă în Jertfa Fiului Său, prin care ești curățit de păcate. Așa se primește siguranța într-o veșnicie fără lacrimi, fără dureri.

Dorința lui Dumnezeu este ca toți oamenii să vină în acest loc minunat. Dumnezeu este dragoste și nu vrea moartea păcătosului, nu vrea ca omul să-și petreacă veșnicia în chinuri, despărțit de El. A făcut tot ce era necesar pentru mântuire; rămâne numai ca omul să o primească. Dacă starea omului care pleacă în veșnicie nemântuit este redată în Cuvântul lui Dumnezeu cu puține cuvinte, aproape pe fiecare pagină citim despre dragostea Sa și despre harul Său care vrea să mântuiască. Dumnezeu vrea să aibă comuniune cu omul întors de pe calea rea în locul bucuriei și al fericirii. Dar Dumnezeu este sfânt și drept, de aceea trebuie să-1 judece pe omul căzut în păcat.

Iubit cititor, nu trece astăzi nepăsător mai departe! Mâine s-ar putea să fie prea târziu. Primește astăzi viața, ca să poți intra fără plată în veșnicia Tatălui ceresc. Nu-ți obosi sufletul cu lucrurile acestui pământ care curând se vor preface în praf și cenușă. Caută-L pe Isus și lumina Sa!

clickbible.org